

Sygn. akt XI Ka 457/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Sędzia SO Arkadiusz Śmiech

Protokolant Dominika Karasek-Raczyńska

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2014 roku

sprawy C. Ż.

obwinionego z art. 107 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżycielkę posiłkową

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 19 lutego 2014 roku sygn. akt II W 4085/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżycielki posiłkowej J. D. na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 100 (sto) złotych opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem ryczałtu wydatków.

XI Ka 457/14

UZASADNIENIE

C. Ż. został obwiniony o to, że w okresie od lipca 2013 r. do 8 września 2013 r. w miejscowości J. P., pow. (...), woj. (...) złośliwie niepokoił J. D. w ten sposób, że telefonował do wymienionej i wysyłał wiadomości sms różnej treści w celu dokuczenia,

tj. o wykroczenie z art. 107 kw

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej C. Ż. uniewinnił od zarzucanego mu czynu; koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniosła oskarżycielka posiłkowa. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia oraz obrazę przepisów postępowania i prawa materialnego, a także rażąco niewspółmierność kary, a także niezastosowanie środka zabezpieczającego.

Domagała się natomiast skazania obwinionego i zmiany wyroku, albo jego uchylenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna, stąd nie zasługiwała na uwzględnienie.

Kontrola odwoławcza prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia przeprowadzona przez Sąd Okręgowy nie ujawniła, aby Sąd I instancji dopuścił się jakichkolwiek uchybień, w tym wskazanych w środku odwoławczym, mających wpływ na prawidłowość zapadłego rozstrzygnięcia, czego konsekwencją było uznanie apelacji za niezasadną.

Przede wszystkim należy podkreślić, że oskarżycielka posiłkowa niesłusznie kwestionuje dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów. Motywy tej oceny zostały zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wywody Sądu są logiczne i przekonujące. Nie pozostawiają wątpliwości co do przedstawionego w nich rozumowania, które w pełni odpowiada dyrektywom art. 7 kpk. Prawidłowość stanowiska Sądu I instancji dotyczy całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego – tak dowodów o charakterze osobowym, jak i materiału pozaosobowego, przy ocenie którego Sąd Rejonowy miał w polu widzenia konflikt, jaki zrodził się między stronami niniejszego postępowania. Argumenty, którymi w tym zakresie posłużył się tenże Sąd są skarżącej znane, nie ma zatem potrzeby ich powtarzania. Sama oskarżycielka nie jest w stanie wykazać ich ułomności, toteż jego wywody mają charakter wyłącznie polemiczny. Przypomnieć tu należy, iż ocena dowodów, w tym osobowych (wyjaśnienia obwinionego, zeznania świadków) jest domeną Sądu pierwszej instancji, który po bezpośrednim przesłuchaniu poszczególnych osób ma prawo jednym z nich dać wiarę a innym nie – pod warunkiem należytego uzasadnienia w tym zakresie, któremu to zadaniu Sąd ten w pełni sprostał.

Wymowa całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, który należy uznać za kompletny, jest jednoznaczna. W jego świetle brak jest podstaw do przyjęcia, iż obwiniony złośliwie niepokoił pokrzywdzoną - w celu dokuczenia jej. Dla bytu tego wykroczenia konieczna jest umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego. Czyn stanowiący wykroczenie z art. 107 kw polega na działaniu kierunkowym - w celu dokuczenia innej osobie, a zatem należy ustalić, że po stronie sprawcy tego wykroczenia zachodzi złośliwość. Tego rodzaju wymiana sms-ów z pokrzywdzoną, jaka przedstawia się na tle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie świadczy o realizacji znamion zarzucanego C. Ż. wykroczenia.

Nadinterpretację stanowią wywody apelacji, w których skarżąca usiłuje przedstawić własną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Samo subiektywne przekonanie pokrzywdzonej nie jest wystarczające dla realizacji znamion występku z art. 107 kw. Musi ono być bowiem oparte na przesłankach natury obiektywnej. Te zaś w sprawie nie występują.

Reasumując należy stwierdzić, iż Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny i wyciągnął z niego prawidłowe wnioski pozostające w zgodzie z zasadami doświadczenia życiowego.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze uzasadnia treść art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw.